

den høitærede Minister om den bortfaldne Tillægsbevilling, og hvad dermed stod i Forbindelse. Men det var ikke denne Theori om, at den var bortfalden efter en Oplysning, jeg sigtede til, men den Theori, at man ikke søger en Tillægsbevilling eller Efterbevilling, altsaa søger lovlig bevilget igjennem Rigsdagen Udgifter, som man uden Bevilling har afholdt, selv om det paa Grund af de forandrede Forhold ikke er lykkedes at tilendebringe Forhandlingen om en saadan inden den 1ste Juli. Jeg siger, at den høitærede Minister har i den Henseende efter min Formening Uret i sin Betragtning, naar han tror det tilhørligt at lade Millioner af Penge gaa hen til Statsrevisionens „Passerer“, eller „Passerer ikke“. Den høitærede Minister vil vistnok ikke møde mange Tilfælde i det konstitutionelle Liv, hvor han kan paavise, at dette er sket under almindelige fredelige Forhold; nei, det kan han utvivlsomt ikke under noget Forhold. Jeg maa fremdeles hævde, at det er den konstitutionelt absolut rigtigste Maade, saa hurtigt ske kan, at faae Rigsdagens Bevilling paa saadanne Udgifter, og naar den høitærede Minister talte om, at Bevillingen var udfyldt o. desl. — jeg erindrer ikke nøjagtig, hvad den høitærede Minister sagde, — vil jeg sige, at den Betragtning, jeg her fremsætter, har altid været min. Naar jeg har erkjendt en Udgift for ønskelig og nødvendig, har jeg ogsaa ønsket, at Pengene bleve bevilgede til det vedkommende Ministerium. Naar derimod Ministrene selv have udgivet Penge til Udgifter, som man ikke kunde ønske eller anse for nødvendige, er det naturligt, at man næster at efterbevilge dem og lader vedkommende Minister bære Ansvar. Endnu har jeg kun een eneste Ting tilbage at bemærke, og det er, at den høitærede Minister vilbe værge sig overfor Udlandet, idet han dog ikke kunde frigjøre sig for, at der var Noget i min Betragtning med Hensyn til, at Udlandet vilbe sælde en Dom, som ikke var ham behagelig. Det er der heller ingen Tvivl om. Men saa sagde den høitærede Minister, at, hvis de sælgede en haardere Dom over ham, kunde det jo komme af, at de ikke vidste, at vor Forsatning ikke kjender Parlamentarisme. Men dertil siger jeg, at Udlandet veed aldeles utvivlsomt, at vor Forsatning hjemler Parlamentarismen, og at der ikke gives nogen Forsatning i Verden, der ikke hjemler Parlamentarisme, nemlig forstaaet saaledes, at i konstitutionel Forstand skal en Regering regiere med Folket og ikke imod det. Udlandet vil derfor fremdeles spørge, hvorledes et Ministerium, selv om det juridisk kan holde sig paa sin Plads, uden at blive angrebet og anklaget for Rigsretten, dog for Landets Skyld kan forsvare at trodse den almindelige Balmret paa den Maade, som her er sket, at regiere trods Befolkningens Ønske i det Omfang og paa den Maade, som her finder Sted. Det vil hele det konstitutionelle Udland spørge om,

og den høitærede Minister kan ikke give een eneste Anvisning paa noget Svar uden dette: Mine Venner i Landstinget holde paa mig! Det er den eneste Grund, som den høitærede Minister har givet under hele Debatten. Det er ikke Landet og dets Interesse, der kræve hans Forbliven, men det Hele indskrænker sig blot til: Mine Venner i Landstinget ønske ikke, at jeg stal gaa! Det Svar maa det konstitutionelle Udland tage til Takke med. Men her og overalt vil man spørge ikke om de forskjellige Theorier om Folkethingsparlamentarisme og Landstingsparlamentarisme, men om, hvad Landets Interesser ere tjente med, enten et Mindretal, der føler sig finere og vægtigere, jo mindre det bliver, der regierer trods Befolkningen, eller en Regering, der søger at stille sin Politikk saaledes, at den kan arbejde med de forskjellige Faktorer og se at faae dem til at enes om saa meget Godt som muligt under en frugtbar Forhandling. Der gjøres imidlertid kun Forsøg paa at fremkalde og vedligeholde Strid og Splid, og det kan man ikke bevise og har da ikke heller forsøgt at bevise er i Folkets, i Landets Interesse. Man har kun sagt: Vi tro, at dette foreløbig er i Mindretallets, vore specielle Benneres Interesse.

Thomsen: Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgtreds (Berg) yttrede i det sidste Foredrag en Forbauselse over, at der ikke fra vor Side var blevet deltaget i Debatten i samme Længde og Udstrækning, som der var sket fra hans Side. (Berg: Det har jeg ikke sagt et Ord om). Jeg kan ikke sige Andet, end at den Udtalelse kom frem fra det ærede Medlem. I alle Tilfælde maa jeg ligeoverfor ham ligesom overfor andre ærede Medlemmer udtale, at det vistnok let vil kunne forstaaes, at den nuværende Situation ikke særlig kan indbyde os til at deltage i den Diskussion, som nu søres, og jeg tilstaar, at den Debat, som vi have hørt idag, og som jeg har fulgt med megen Opmærksomhed, ikke har bidraget til at vække nogen Appetit hos mig i den Henseende. Thi den har virkelig ikke indeholdt et eneste Spor af Haab om det, som i denne Sag er det Vigtigste, nemlig at der fra Folkethingets Side kunde blive gjort Skridt, der kunde bidrage til at bringe os ud over den nuværende Konflikt. Det har viist sig idag som tidligere, at der mellem Flertallet her i Thinget og os andre er en væsentlig forskjellig Grundopfattelse. Vi fra vor Side opfatte jo Situationen saaledes, at det, der er det Bøllagelige, er den Mangel paa Overensstemmelse mellem de to Thing, som er tilfede, og som kun kan hæves ved gjensidig Smødekommen fra begge Sider, medens det ærede Flertal jo synes idag som tidligere at hævde Fordringen paa, at Landstinget skal modtage Finantsloven i den Form, Folkethinget vil give den. Hvor fortjensfuldt det nu